No. 924 Zaterdag 14 September 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,-- pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 13 September.

EEN HOOGST BELANGRIJKE UITGAVE.

Het is genoegzaam bekend, met wat al smaad en schandelijken laster de leden der verschillende kloosterorden in Spanje door de vijanden der katholieke Kerk overladen zijn geworden. Wien bij die onedele bejegening, die valsche en lage beschuldigingen, die schandelijke eerroof en verdachtmaking het leeuwendeel werd toebedeeld, zijn, natuurlijk, de Jesuïeten.

Een betrekkelijk kleine groep van afvalligen en goddeloozen, die, gelijk overal elders, ook in Spanje gevonden worden, en bij wie alle liefde voor de waarheid, voor hunnen evenmensch en voor hun vaderland geheel en al schijnt uitgeroeid, is sinds eenige jaren voortdurend bezig, diegenen hunner landgenooten welke leden zijn van de Sociëteit van Jesus, aan de algemeene verachting prijs te geven.

Zij hebben daarbij de voldoening te zien, dat vele bladen in de verschillende landen van Europa zich tot echo's van den vuigen laster maken, welken enkele spaansche godsdiensthaters hun eigen landgenooten naar het hoofd slingeren, alleen omdat zij rijkelijk er voor betaald worden, of daarin voldoening voor onedele hartstochten vinden.

Deze lage handelwijze dient men zich te herinneren, om ten volle te kunnen begrijpen, welk een edele daad door de spaansche Jesuïeten op de Philippijnsche eilanden verricht is, en welk waardig antwoord zij aan hun lasteraars gegeven hebben door de uitgave van een werk, waarop hier de aandacht van de lezers gevestigd wordt.

In het eerste der twee Juli-nummers van de *Etudes*, een tijdschrift door de fransche Jesuïeten sinds jaren te Parijs uitgegeven, wordt deze uitgave volgenderwijze besproken.

Te Washington is vóór eenige weken op kosten van de Regeering der Vereenigde Staten van Noord-Amerika een zeer omvangrijk werk uitgegeven, geschreven en samengesteld door de spaansche Jesuïeten, die behoorden tot de missie op de Philippijnen.

Het werk wordt voorafgegaan door een korte inleiding, gedagteekend: Manilla, 25 December 1899. Zij doet de aanleiding en het plan ervan kennen en heeft bij al haren eenvoud iets treffends, dat zelfs lezers, die geen Spanjaarden zijn, niet ontgaan zal.

Ziehier het begin dier inleiding.

„Nauwelijks had de spaansche heerschappij op de Philippijnen een einde genomen, of wij maakten op voorstel van onzen overste, den eerw. pater Pio Pi, bij wien het eerst het denkbeeld ervan was opgekomen, het plan dit werk te schrijven en het uit te geven te gelijk met den nieuwen atlas van den Archipel, waaraan reeds sinds eenige maanden aan het observatorium te Manilla gearbeid werd. Wat ons vooral daartoe deed besluiten, was onze liefde voor het land, en ten gevolge daarvan het verlangen, dat het meer en meer in al zijne waarde zal gekend worden. Wat bovendien ons daartoe aanzette, was onze liefde voor Spanje, dat — de geschiedenis getuigt het, en zekere menschen zullen het eenmaal duidelijk inzien — aan dat land onberekenbaar veel goed heeft gedaan, hetwelk wij eveneens wenschen dat gekend zal worden, hoewel er ook fouten zijn bedreven, die wij niet willen vergoelijken, maar waardoor wij onze dankbaarheid niet willen laten uitroeien. Wat eindelijk ons besluit niet weinig versterkte, was de grootere gemakkelijkheid, welke ons tot het volvoeren van dien arbeid werd verschaft door het feit, dat ten gevolge der tijdsomstandigheden bijna alle Jesuïeten, die tot de missie der Philippijnen behooren, te Manilla bijeenwaren. En voorts het verlangen iets te doen, dat, terwijl het aan het algemeen belang van het land ten goede komt, te gelijker tijd eene soort van hulde is aan het nieuwe landsbestuur, hetwelk, sedert het te Manilla werd ingesteld, blijk heeft willen geven van zeer groote welwillendheid voor de missie van de Sociëteit van Jesus, door aan hare instellingen in de hoofdstad een even groote mate van waardeering en hulp te verleenen, als zij van de Spaansche regeering ontvangen hadden."

De President van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika had een commissie naar de Philippijnen gezonden, om het pas veroverde land te besturen, en hare meening te doen kennen over de beste wijze, waarop het zou zijn te besturen. Admiraal Dewey, die ten gevolge zijner vriendschappelijke betrekkingen met de Jesuïeten van het observatorium te Manilla met hun boven aangeduiden arbeid bekend was geworden, gaf aan de leden dier commissie den raad, mededeeling ervan te vragen. Dit geschiedde, en het gevolg was, dat de commissie aan de Jesuïeten het voorstel deed, hun werk als bijlage van haar verslag uit te geven. Dit eervol aanbod werd aangenomen, en de eerw. pater Jose Algue, directeur van het observatorium en de voornaamste schrijver van het werk, ging eenige maanden te Washington doorbrengen, om de uitgave te doen plaats hebben.

Het werk bestaat, behalve uit een atlas van dertig kaarten, uit twee groote deelen, die zeer rijk gedrukt zijn en een groot getal photogravuren, diagrammen en kaarten bevatten.

Het eerste deel houdt in: 1°. de *geografische* beschrijving der Philippijnen; 2°. de *ethnografie*, of vermelding der rassen en stammen, welke die eilanden bewonen, alsmede van hun zeden, gewoonten en talen, met verhandelingen over hun afkomst; 3°. den staat van *ontwikkeling en beschaving van het philippijnsche volk*, waarin gehandeld wordt over zijn godsdienst, zijn landbouw, zijn nijverheid, zijn handel, de scholen en andere instellingen van algemeen belang; 4°. *geschiedkundige* en *chronologische opgaven*, welke de voornaamste gebeurtenissen uit de geschiedenis van het land, van 1519 tot 1899, samenvatten; 5°. de *orographie*, of beschrijving der bergen en vulkanen; 6°. de *hydrographie*; 7°. de *geognosie*, of beschrijving der steenen en delfstoffen; 8°. de *phytographie*, of de beschrijving der planten; 9°. de *zoographie*, of beschrijving der dieren.

Het tweede deel is geheel bijzonder de vrucht van de wetenschappelijke waarnemingen, welke de spaansche Jesuïeten gedurende vijf-en-dertig jaren aan hun observatorium te Manilla gedaan hebben. Het bevat de *climatologie*, de *seismologie* en het *aard-magnetisme* der Philippijnen. Men vindt daar vereenigd, gerangschikt en aangevuld de schoone verslagen, bekend aan de metereologen der geheele wereld, welke achtereenvolgens zijn uitgegeven door pater Faura, die in 1865 het observatorium stichtte, en door

Feuilleton.

AAN BABELS STROOMEN.....

De ex-Jezuïet Paul von Hoensbroech heeft niet lang geleden in de *Preussische Jahrbücher* een artikel geplaatst over mgr. Von Ketteler. Een artikel, dat om vorm en inhoud belangwekkend is in hooge mate.

Wel tracht de schrijver, ook hier aan zijn rol van afvallige getrouw, terloops het „Ultramontanisme" tot een wangestalte te verwringen, en aldus de groote persoon van den Mainzer bisschop in een valsch licht te plaatsen, hem en zijn werk van de Katholieke Kerk te isoleeren.

Daar blijft het bij.

Want in zijn schets springt juist het katholieke, het *Ultramontane*, in den grooten Kerkvoogd zoo dadelijk in het oog, dat het „trachten" van v. Hoensbroech meer aan antipapistische hebbelijkheid of valsche schaamte dient geweten. Zoo iets als *pour acquit de conscience*.

In waarheid is het portret met zoo warme liefde en fijn gevoel behandeld; en trilt, vooral aan het slot, zulk een zachte toon van sympathie, van ontroering zelfs, door de regelen; zelfs de stijl is zoo „plein de soupirs", dat de gedachte zich opdringt: geen ras verstoven indruk heeft de pen des schrijvers geleid; in hem is, voor een wijle althans, met de herinnering aan een groot en goed man, ook de vlijmende heugenis opgewaakt aan de groote dingen, die hij eens verliet: *la foi des anciens jours*.

De lezer oordeele naar de waarlijk prachtige schets, die wij hier, uit het Duitsch vertaald, doen volgen.

„Wilhelm von Ketteler was een groot, een hoogbegaafd man. Een karakter, wiens gebiedenden invloed zich niemand, die hem naderde, onttrekken kon. Zijn heerschen kwam niet voort uit zijne hooge positie in de hierarchie, noch zelfs uit zijn eigen willen,— 't was geen gewilde daad, geen heerschzucht. Neen, zijn heerscherskracht ontvloeide zijne innerlijke natuur, in rustige, nooit wankelende energie; zij was als ware het belichaamd in zijn wonderschoon oog, welks blik innigheid, zachtheid en kracht op onvergelijkbare wijs in zich vereenigde... Wanneer hij, bij kerkelijke ceremoniën, met myter en staf, door de menigte voortschreed, hoog en edel van gestalte, de hand tot zegenen plechtig opgeheven, wat hoorde men dan niet dikwerf fluisteren: een Kerk*vorst*.

„Ketteler was een kerkvorst in den meest grootschen zin van dit woord. Dat is: een man vol van het geloof aan het goddelijke in zijne Kerk, aan het bovenaardsche harer roeping, aan hare geestelijke bestemming hier beneden te midden van al het aardsche. Een man, wien het hooge ambt, dat hij in die goddelijk-geestelijke Kerk bekleedde, niet was tot een eere, maar tot een plicht, ver, ver van den glans en den glimp dezer wereld; die zich bewust was, vorst te zijn in het rijk der zielen en voor de zielen; wiens hoogste streven was te zijn zielenherder, vader der armen en verlatenen; wien het kruis, dat hij op zijn borst droeg, niet was een louter sieraad, als de brillanten, broche voor een vrouw, maar diep-ernstige waarheid, de waarheid, welke Christus zelf had gesproken: „Wie mij wil navolgen, hij verloochene zichzelven, neme zijn kruis op en volge mij."

„Ik mag zeggen, Ketteler in bijna al zijne levens-uitingen te hebben gezien: in zijn stil, ernstig arbeidersvertrek; aan het hoofd van zijn gastvrijen, eenvoudigen disch; in den kring van vrienden en verwanten; bij plechtige huwelijksfeesten van adelijke families en bij begrafenissen; dan weder in bisschoppelijk ornaat aan het altaar en op den kansel, in volksvergaderingen, in den Rijksdag, in den drukbezochten biechtstoel, in de gemeenteschool en in gezelschap van politieke personen. Overal toonde hij zichzelf; overal straalde uit zijn persoon het Christendom, levend, warm, gloedvol; overal verbreidde hij om zich heen een atmosfeer van echt, innig-vromen zin, die nooit een zweem had van femelarij, zijn Christendom was als het eikenhout van zijn geboortegrond: vast, onverwoestbaar, tegen stormen bestand.

„Toch, hoe kinderlijk tevens!

„Zijn vurige ziel was gehuld in het gemoed van een kind. Eenvoudig geloofde hij slecht en recht, wars van spitsvondige haarkloverij; naar dat geloof leefde hij in elke bewuste gedachte, in elke bewuste daad.

„De jaren, die ik onder zijne leiding en bijkans dagelijks met hem verkeerend, te Mainz doorbracht, waren op theologisch gebied, de meest roerige der gansche negentiende eeuw: 1869 en 1870! Vatikaansch Concilie en Onfeilbaarheid!...... Ketteler was overtuigd Infallibilist......

„Vroeg in den morgen van een sneeuwachtigen Novemberdag 1869 toog Ketteler ter Roomsche reis naar het Vatikaansch Concilie. Hij had mij de gunst toegestaan, 's morgens om 5 ure zijne Mis te dienen, die hij

zijn medearbeiders en opvolgers, bepaaldelijk door den onvermoeiden pater Algue, den tegenwoordigen directeur. Ook de zeevaarders en handelaars kennen en waardeeren sinds lang de groote diensten, welke die paters hun bewijzen door de berichten, die zij van hun observatorium geregeld naar de havens van het verre Oosten seinen over de veranderingen der atmospheer, en bepaaldelijk over den gang der hoozen, welke in die luchtstreken zoo gevreesd zijn.

De atlas bestaat uit dertig kaarten, welke, wat zeer merkwaardig is, onder leiding van pater Algue door Philippijnsche inboorlingen geteekend zijn. De kaarten doen, om hare uitvoering, dien inlandschen kunstenaars eer aan, en wat hare wetenschappelijke waarde betreft, het feit, dat de *United States Coast and Geodetic Survey* ze tot de hare gemaakt heeft, doet voldoende blijken, welke waarde zij bezitten; te voren was uitgemaakt, dat „*zij voortreffelijker zijn dan alles wat tot dusverre was uitgegeven.*" Men vindt er aangegeven niet alleen de staatkundige aardrijkskunde, maar ook de verdeeling der rassen en stammen, de orographie, de aardbevingen enz.

Het is onnoodig over de groote belangrijkheid uit te weiden, welke deze prachtige uitgave onder verschillende opzichten heeft. Het is een waar monument, waarop Spanje met recht trotsch mag wezen, vooreerst omdat een ieder daar kan zien, hoeveel het voor de bevolking der Philippijnen gedaan heeft, en vervolgens omdat daar met feiten een antwoord wordt gegeven aan de lasteraars, die verklaren, dat het spaansche volk niet in staat is zijn eeuwenoud katholicisme met de wetenschap en den vooruitgang der nieuwere tijden te doen samengaan.

Kardinaal Rampolla.

Mgr. Boeglin schreef in de *Justice Sociale* een zeer merkwaardig opstel, in verband met het a. s. Conclave en de keuze van een nieuwen Paus, die Leo XIII — God beware hem nog lang! — eenmaal zal moeten opvolgen op den H. Stoel.

Mgr. Boeglin is de voormalige hoofdredacteur van den *Moniteur de Rome*, zooals men weet, indertijd een officieus orgaan van het Vaticaan en al te beslist tegenstander van de "Triple Alliance". Om deze reden werd de *Moniteur*, vóór eenige jaren, dan ook door de italiaansche Regeering opgeheven verklaard en aan den wakkeren hoofdredacteur tegelijk het verblijf in Italië ontzegd. De talentvolle priester–journalist vestigde zich toen metterwoon te Parijs, waar hij zijn losse medewerking aan verschillende katholieke bladen en tijdschriften verleent.

Uit het genoemde opstel in de *Justice Sociale* nemen wij met voorliefde de passage over, die aan kardinaal Rampolla, sinds 1887 pauselijk Staatssecretaris, gewijd is. Een zeer fraaie en gloedrijke karakterschets.

Wij kunnen hiervan niet beter geven dan een letterlijke vertaling.

„Als Staatssecretaris heeft kardinaal Rampolla niet gestreefd, op den voorgrond te komen. De gestalte van Leo XIII is zóó hoog, dat zij de figuur van zijn verknochten dienaar een weinig verbergt. 't Is een van die gelukkige beschikkingen geweest, welke de regeering van Leo XIII kenmerken, dat hij dezen kardinaal heeft ontdekt en hem als bescheiden medewerker heeft verbonden aan het lot zijner ondernemingen.

„Talleyrand, die hierbij natuurlijk aan zich zelven dacht, zeide eens: „Om een goed Staatssecretaris te worden moet iemand een minder goed kardinaal zijn." Maar kardinaal Rampolla heeft deze, op andere zeden wellicht toepasselijke, bewering gelogenstraft.

„De wetten der diplomatie hebben zich gewijzigd. De Hofdiplomatie heeft haren tijd gehad. Het zijn niet meer de intriges der binnenkamers, niet meer de gunsten der *favori's*, niet meer de aanwinst van invloedrijke persoonlijkheden, waardoor het succes der onderhandelingen tegenwoordig uitsluitend wordt verzekerd. Heden ten dage zijn het de groote stroomingen der openbare meening. Het „geheim van den Koning," zooals men het in de 18de eeuw noemde, maakt thans niet meer de geschiedenis uit; neen, het is de geschiedenis zelve en de omgeving, waaraan men (in de diplomatieke wereld) zijn kracht, zijn succes en de beslissende overwinning te danken heeft.

„Kardinaal Rampolla is beminnelijk en goedhartig in het gewone leven; bij onderhandelingen blijft hij steeds op het rechte spoor; zijne toewijding aan God is onbegrensd. Hij paart aan het meest verheven idealisme ook het meest concrete realisme. Listen, veinzerij en bedrog zijn hem vreemd. Zijne ziel is doorschijnend als kristal. Een gestreng man en van onwankelbare overtuiging. Zijne lange gestalte, zoo vermagerd als de Heiligen–figuren op middeleeuwsche glasvensters, zoo vol uitdrukking als een gekristalliseerd sentiment, is een helderstralend symbool van zijn hooge beschaving, van zijn vlekkelooze loyauteit, van zijn scherpen geest en zijn beslisten wil. Hij kent geen bruisende opwellingen, geen wisseling van humeur, geen opsmuk van alledaagsche minzaamheid.

„Hij vervult eenvoudig de hem opgedragen taak, met dien geest van offervaardigheid, die al zijne handelingen kenmerkt. Als ware hij een heilige, die aan het klooster ontsnapte om zijn Opperpriester behulpzaam te zijn. Indien hij vrijmachtige beschikking had over zich zelven, dan zou hij zijn leven het liefst doorbrengen in nederige afzondering, in studie en gebed.

„Evenals aan Sint Franciscus en de H. Theresia, is aan kardinaal Rampolla ook de gave der tranen geschonken. Met welk een uitdrukking van zielsgeluk stroomen zij over zijn gelaat, wanneer hij aan het Altaar staat en zich met Christus opoffert aan den Allerhoogste! Lelieblank is dan zijn aangezicht, en trillend van aandoening, als de H. Hostie zelve.

„Dit ascetisme verleent hem die ontembare vasthoudendheid, welke alleen uit onsterfelijke overtuiging geboren wordt. Vandaar zijn kloeke volharding en onversaagdheid, zoodra hij als openbaar persoon heeft te handelen. Wanneer de oppositie haar onrustbarend gerommel doet hooren aan den drempel van het Vaticaan, wanneer de europeesche Hoven zich hartstochtelijk opmaken om den eeuwenouden stam van het Pausdom te ontbladeren, wanneer zelfs in den boezem der Kerk zelve de oude afgoden hun trotsche hoofden oprichten en het jonge organisme dreigen te verstoren, dan toont kardinaal Rampolla zich eerst ten volle als een worstelaar zonder wederga.

„De mystieken hebben hun eigenaardige overtuiging; zij gaan er licht toe over, zichzelven voor onfeilbaar te houden. Immers, beschouwen zij hunne denkbeelden niet als ingevingen van Omhoog?"

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Officieele berichten.

De Gouverneur van Curaçao,

Jhr. JAN OLPHERT DE JONG VAN BEEK EN DONK,

Brengt ter kennis van de ingezetenen, dat hij, gelet op het bepaalde bij art. 15 van het reglement op het beleid der regeering in de kolonie Curaçao, het bestuur heeft aanvaard.

Hij bedankt recht hartelijk alle collegiën, autoriteiten, ambtenaren en verdere ingezetenen, die bij zijn aankomst hunne blijken van belangstelling gaven en legt gaarne de verzekering af, dat hij, gesteund door de hooge belangstelling van Hare Majesteit WILHELMINA, onze geëerbiedigde en geliefde Vorstin, al datgene zal doen, wat in zijn vermogen is, om bij te dragen aan- en te bevorderen de opheffing, bloei en welvaart van ingezetenen en kolonie.

Zoo zij het!

Gedaan te Willemstad, den 11n. September 1901.

J. O. DE JONG V. B. & D.

Havennieuws.

Maandag in den vroegen morgen overleed in den ouderdom van zes en twintig jaren aan boord van den italiaanschen kruiser *Umbria* de Weledel Gestrenge Heer G. B. PEGOLLO, luitenant ter zee aan boord van genoemd oorlogsschip.

Reeds een paar dagen had de Heer PEGOLLO zich ongesteld gevoeld, doch was Zondagavond ten half tien nog aan dek geweest; daarna had hij zich in zijn hut teruggetrokken. Toen men Maandagmorgen bij hem kwam, was hij buiten kennis en stervende. In allerijl werd toen een priester ontboden om hem de laatste H. H. Sacramenten toe te dienen, doch toen deze aan boord kwam, was luitenant PEGOLLO reeds overleden.

's Middags werd de overledene door het Rifwater overgebracht naar het militaire hospitaal en in den namiddag ten vijf ure werd hij met de militaire honneurs aan zijn rang verschuldigd, te rusten gelegd op het militaire kerkhof. Na de inzegening van het graf en afloop der kerkelijke plechtigheden bedankte de Commandant van de *Umbria*, de Hoogedel Gestrenge Heer LEONI VIALE, de talrijke autoriteiten en aanwezigen, die hunne troostende deelneming hadden getoond in dit smartelijk verlies, terwijl hij zich thans troostte met de gedachte, dat zijn zoo vroeg ontslapen wapenbroeder rustte in den vreedzamen en gastvrijen grond van Curaçao.

Woensdagmorgen ten zeven ure had in de H. Annakerk te Otrabanda een plechtige uitvaart plaats voor de zielerust van wijlen luitenant PEGOLLO. De état–major en de bemanning was bij deze plechtigheid aanwezig en volgde met de grootste ingetogenheid de heilige handeling.

Donderdag in den namiddag omstreeks vier uur verliet de *Umbria* de haven en stevende naar La Guaira.

* * *

Dinsdag omstreeks het middaguur viel hier binnen de fransche kruiser 3e klasse *Suchet*, komende van Rio Hacha. Aan boord bevonden zich eenige fransche families, die Rio Hacha verlieten wegens het bombardement, dat eenige venezolaansche oorlogsschepen die stad zouden doen ondergaan.

De *Suchet* heeft reeds meermalen onze haven bezocht. Dit oorlogsschip is 95 meter lang, 12,6 meter breed en heeft een diepgang van 6,3 meter; het meet 3416 ton. De machines ontwikkelen 9500 paardenkracht. De pantserdikte van de *Suchet* is 60 millimeter; de *Suchet* maakt 20 knoopen. Zij is bemand met 27 stukken geschut en 7 torpedowerpers. Haar laadvermogen voor steenkolen bedraagt 480 ton.

De *Suchet* is geheel van staal gebouwd en werd in 1893 te water gelaten.

* * *

Hr. Ms. *Sommelsdijk* kwam Dinsdag in den namiddag omstreeks vijf uur voor de haven om een zieken matroos te ontschepen en zich van levensmiddelen te voorzien voor de reis naar Rio Hacha. De aanwezigheid der *Sommelsdijk* is daar gewenscht ter bescherming der hollandsche onderdanen en der hollandsche belangen bij het bombardement der stad.

* * *

Heden keert van hier naar Suriname terug het stoomschip *Paramaribo*. Met dit stoomschip zullen de terugreis naar Paramaribo ondernemen de Weledel Gestrenge Heer W. VAN ROMONDT, Officier der Surinaamsche Schutterij, die op de reis herwaarts als adjudant was toegevoegd aan ZHEG. den Gouverneur van Curaçao, de Weledele Heer v. D. CORPUT en echtgenoote, terwijl te Trinidad zullen embarkeeren Pro-

---

in zijn stil–vredige huiskapel las. Na de Mis, onmiddellijk voor zijn vertrek, nam ik, in zijn studeerkamer, deel aan het eenvoudig ontbijt. Ketteler was diep ontroerd. De gedachte, lid te worden van een Oecumenisch Concilie, dat onder onmiddellijken invloed des H. Geestes met goddelijk gezag ging ingrijpen in het leven der Kerk, en daardoor ook in de wereldgebeurtenissen, deze echt–katholieke gedachte greep den diepgeloovenden, vromen bisschop machtig aan.

„Ephese, Nicaea, Konstantinopel, Lyon, Florence, Trente, al de groote Kerkvergaderingen, die in vroegere eeuwen de wereld hadden beroerd, in al haar glorieschijn en mystieken glans...... rezen voor Ketteler's oog. De gedachte: zichzelf, den onwaardige, thans plaats te zien nemen te midden dier verheven schare van Concilie–vaders en kerkleeraren, ontstelde den innig godvreezenden man: een heilige huivering ging door zijn ziel.

„Zijn met het bisschoppelijk purper bekleede gestalte zie ik nog voor mij staan in het gedempte weifelende licht der lamp, terwijl zijn oog van aandoening glansde; nog hoor ik zijn krachtige, toch zoo sympatieke stem:

„Lieve jongen" — zoo noemde hij mij altijd — „je beleeft een grooten tijd. Je ziet de opvolgers der Apostelen onder leiding van Christus vereenigd. Veel en dikwijls heb je van de pauselijke Onfeilbaarheid hooren spreken. Ja zeker, de Paus is onfeilbaar, hij moet het zijn, het kan niet anders, jongen" — hier vatte hij mij bij de kin — „dat geloof jij toch ook?"

„Een antwoord verwachtte hij niet, want onmiddellijk daarna legde hij zijne handen op mijn hoofd, plaatste mij tusschen zijn knieën en zegende mij met al de warmte van zijn groot en edelmoedig hart......

„Ketteler's karakter, reeds van nature grootmoedig en onbaatzuchtig, was nog door zijn Christendom gelouterd en tot een ideale hoogte gestegen.

„Men moest zijn dagelijksch leven kennen, om iets te begrijpen van de hoogte en diepte en breedte zijns harten, om zijn onbaatzuchtige ziel in hare grootheid en onthechting aan zichzelf te leeren schatten. Hij was een leerling van zijn Meester, Paulus en Johannes in één persoon......

„Ketteler heeft veel vijanden gehad; geen van hen heeft hem recht gedaan. Niet zoo zeer, wijl een enkele iets begreep van zijn ideaal christelijk standpunt; maar omdat niet een zich te plaatsen wist in de voornaamheid van zijn innerlijk leven. En dit juist is een noodlottige fout, die de anti–katholieke polemiek altijd en overal begaat. Zij pleegt dikwerf onrecht aan een tegenstander; zij laat buiten rekening, dat in het katholieke Christendom hooge gemoedsadel en diepe vroomheid gevonden worden: dat onder het ultramontaansche juk (sic!) helden van innig vromen godsdienstzin zich buigen......

„Hoog–edele man! Een niet te bedwingen weemoed overvalt mij als ik aan u denk. Dankbaarheid vervult mij, bij de gedachtenis aan uwe groote en goede daden. Waart gij nog in leven, uwe christelijke liefde, de breede edelmoedigheid van uw hart, zouden voorlang reeds over alle scheiding en afstand heen een brug hebben geslagen tot mij.

„Gij althans had u niet geplaatst aan de zijde van den haat. Uw gezegend aandenken wijd ik deze regelen."

Nietwaar? Daar zucht een klacht van verlatenheid, daar schemert een traan van weemoed door die regelen van innige vereering.

Dat is treffend.

En de gedachte schijnt bemoedigend, dat de gezaligde bisschop, die, was hij nog in leven „over alle scheiding en afstand heen een brug zou geslagen hebben", ten gunste van den verdwaalde, thans voor het aanschijn van den Christus de bede van een Kerkvader herhaalt: *Crux tua sit pons illi*, uw Kruis zij hem een brug......

fessor WENT en de dames TONCKENS, die op de uitreis daar achterbleven.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Luis E. Bergh, Math. Engel, Señorita Carmen Haseth, Bernardus Legitum, Eogania Leon, Arbertos Maduro, Elisabeth Martin, Nieves Navarro, Felicio Rotjes para entregar á Enrique Maduro, Rosa Vial, Federico A. Williams.

Leger.

Bij koninklijk besluit is bij het 8ste regiment benoemd tot majoor de kapt. P. A. H. F. TERGAU van het regiment grenadiers en jagers. Majoor TERGAU komt te Deventer in garnizoen.

De aankomst van ZHEG. den Gouverneur.

Woensdagmorgen omstreeks tien ure viel onder het donderen van het geschut de *Paramaribo* hier binnen, aan boord waarvan de Hoogedel Gestrenge Heer JHR. J. O. DE JONG VAN BEEK EN DONK, Gouverneur van Curaçao, en familie zich bevond.

Spoedig daarna stapte ZHEG. de Gouverneur aan wal en werd ontvangen met het door den waarnemenden Gouverneur voorgeschreven ceremonieel. Een ordelijke menigte bevond zich aan de landingsplaats en op den weg naar het gouvernements-huis en overal werd de nieuwbenoemde landvoogd eerbiedig begroet; door het hijschen der vlaggen toonde de burgerij hare levendige belangstelling.

In het gouvernements-huis aangekomen werd ZHEG. ontvangen door den Hoogedel Gestrengen Heer MR. TH. I. A. NUIJENS, waarnemend Gouverneur, die ZHEG. in de audiëntiezaal leidde en hem uit naam van geheel Curaçao het welkom toesprak met den wensch, dat onder Gods zegen zijn bestuur gelukkig en voorspoedig voor de kolonie zou zijn.

In korte bewoordingen dankte ZHEG de Gouverneur voor de ontvangst hem bereid, waarbij ZHEG., gedachtig aan het vertrouwen door H. M. de Koningin hem geschonken, beloofde zijne beste krachten te zullen wijden aan de kolonie, waarmede hij met meerdere banden verbonden was. ZHEG. sloot met een drievoudigen zegenwensch voor het behoud van H. M. de Koningin en noodigde alle aanwezigen uit om dien wensch te herhalen.

Daarna had de voorstelling plaats aan ZHEG. van alle autoriteiten en particulieren, die ter audientie verschenen waren. Vervolgens nam ZHEG de Gouverneur in een buitengewone vergadering van den Kolonialen Raad het bestuur der kolonie over.

Met gepasten eerbied roepen ook wij den Hoogedel Gestrengen Heer Gouverneur en zijne geachte familie hartelijk welkom toe in de kolonie Curaçao en vurig wenschen wij, dat het verblijf van ZHEG. onder ons langdurig en alleszins gelukkig zij.

De moordaanslag op Mac Kinley.

Aangaande den moordaanslag op den President der V. S. van Noord-Amerika geven de telegrammen ons de volgende bijzonderheden, waarbij wij de vertaling van *De Vrijmoedige* volgen.

New-York 7.—Gisteren te vier uur des namiddags was het, dat de heer Mc. Kinley het slachtoffer van een aanslag op zijn leven te Buffalo was. De eerste kogel verwondde hem in de streek van het borstbeen en werd eenige oogenblikken later uitgehaald. De tweede doorboorde hem de maag. Ofschoon de wond ernstig is, boezemt de toestand van den president geene bezorgdheid in. De moordenaar, die, naar men gelooft, een anarchist is, werd in hechtenis genomen, doch zijne identiteit is niet vastgesteld.

Buffalo 7. — Door Leo Czolgosz, den persoon, die naar het leven van den heer Mc. Kinley gestaan heeft, is eene verklaring van 6 bladzijden geteekend, waarin hij verzekert, dat hij anarchist is en dat het de invloed van Emma Goldman is wier geschriften hij gelezen en wier redevoeringen hij aangehoord heeft, die hem tot het anarchistisch genootschap aangetrokken hebben. Hij ontkent, medeplichtigen te hebben en beweert dat hij pas drie dagen geleden besloten heeft, den heer Mc. Kinley te dooden en dat hij toen den revolver gekocht heeft, waarmede hij de misdaad pleegde. Hij heeft 7 zusters en 7 broeders. Hij werd opgesloten in een politie-kantoor en betoont zich niet ontevreden, noch laat hij eenig berouw over zijne daad blijken.

Het volgend verhaal is in omloop omtrent den aanslag: „Een persoon met een zwarten knevel en met een zwarten zakdoek in de hand naderde gistermiddag den heer Mc. Kinley op het oogenblik, dat deze eene receptie in den Tempel der muziek gaf. Genoemde persoon strekte de hand uit als om die van den president te drukken en schoot onmiddellijk op dezen. De eerste kogel drong dicht bij het borstbeen. De volgende, onmiddellijk daarop afgeschoten, drong in den buik van den president. De moordenaar werd onverwijld gevat. Allerwegen hoorde men het roepen van: "Hangen wij hem op!" De politie had groote moeite om hem tegen de woede van het volk te beschermen en hem in een politie-kantoor dicht bij de Tentoonstelling over te brengen.

Men verhaalt, dat toen de schoten werden gelost, de heer Mc. Kinley in de armen van den heer Garry viel, deze woorden uitende: Ik ben gewond. De heer Garry knoopte het vest van den president los en, bloed ziende, zeide hij: Ik vrees, dat gij 't zijt, president. De heer Mc. Kinley werd oogenblikkelijk overgebracht naar het *Emergency hospital*, waarnaar de zeer bekende heelkundige Roswell Parker zich te 6 uur des namiddags begaf, om de ligging van den kogel in den buik met juistheid te bepalen, doch de geneeskundigen konden dien niet vinden en moesten ten slotte de wonde toenaaien, waarna de heer Mc. Kinley in een ambulance-automobiel van het Hospitaal overgebracht werd naar de woning van den heer Melburn president der Tentoonstelling. De gewonde rust kalm en onder gunstige omstandigheden.

De moordenaar heeft met de volgende woorden op de hem gestelde vragen geantwoord: Ik ben anarchist en heb mijn plicht volbracht; doch later ontkende hij, anarchist te zijn en zeide hij, dat hij een Pool was, Fred Nieman heette en 27 jaar oud was. Hij is 5 voet en 9 duim lang en weegt 160 pond. Hij heeft zwart haar en blauwe oogen. Zijne trekken zijn regelmatig en zijne neus is geaccentueerd. Hij spreekt de engelsche taal zeer goed en kwam laatstelijk van Cleveland, Chicago en Detroit, doch hij vertelt zoovele dingen, dat het onmogelijk is met juistheid te weten te komen, vanwaar hij kwam.

Men gelooft, dat de aanslag tegen het leven van Mc. Kinley een gedeelte is van een anarchistisch complot.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

DIGNO DE SU FAMA.—Desde Caracas escribe el Dr. Evaristo Díaz:

„Con frecuencia he hecho uso de la Emulsión de Scott en todos aquellos casos en que está indicada, habiendo obtenido en todos ellos resultados positivos. Por tanto considero dicho preparado digno de la confianza y fama universal de que goza."

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magníficos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

NEDERLAND.

Het Ministerie.

De *Residentiebode* acht de samenstelling van het nieuwe ministerie onder vele opzichten zeer gelukkig.

Wie toch kon er beter voor het departement van buitenlandsche zaken worden aangewezen, dan de senator, die door den permanenten raad van administratie der Vredesconferentie tot secretaris benoemd werd?

Is verder niet in den bekwamen jurist mr. Loeff de hand gelegd op den man, die onder de jongeren het meest — van eerst durft *De Residentiebode* niet meer gewagen, want dat woord is *per se* en door dik en dun rangschikkend telwoord! — in aanmerking komt om de regeling der administratieve rechtspraak ter hand te nemen?

Van den *premier* zelf gewagen wij niet; alleen zij hier aangeteekend, dat wij met vreugde hooren verluiden, dat het departement van binnenlandsche zaken de sociale wetgeving op zich nemen zal.

Wat marine aanbelangt, begrijpelijk is het, dat het admiraalschip een Kruys in top heffen wil. Of echter de drager van dien naam.— al vinden wij het natuurlijk dat men zich herinnert dat hij in '91, na den val van minister Dijserinck voor een paar maanden zijn diensten aan het ministerie Mackay beschikbaar stelde — nog veerkracht genoeg zal bezitten om onze afgeleefde vloot te verjongen, is een vraag, welke wij met minder gerustheid beantwoorden.

Vervolgens financiën. De keuze van den heer Harte van Tecklenburg noemen wij wederom een der meest gelukkige. De veelzijdige studiën, welke deze staatsman in het algemeen, en vooral op het gebied van vrijhandel en bescherming, sinds jaren gemaakt heeft, maken hem meer dan eenig ander geschikt voor de niet slechts moeilijke, maar bovendien netelige taak, die hem wacht. Zijn hoogst belangrijke studie: *Vrijhandel en Bescherming* geeft daarvoor den besten waarborg. Wat lang in de stille boekzaal is overpeinsd en gewogen, heeft thans gelegenheid in het volle daglicht te komen.

Ook het departement van oorlog komt weer in beproefde handen. Al zal de taak van generaal Bergansius, na het deel dat ook hij in den strijd om de jongste legerorganisatie nam, geen lichte wezen ...... zijn eervol verleden heeft het bewijs geleverd, dat wij te doen hebben met een man, die karakter aan talent paart.

In den heer De Marez Oyens krijgt de hoogst bekwame minister Lely— een *premier* voor een liberale toekomst, die, hopen wij, nog zeer verligt; hopen wij, hem zelfs zal overleven! — een opvolger zijner niet onwaardig, en wiens kunde nog werd geoefend in de school der praktijk, aan het departement, dat hij gaat besturen.

Koloniën eindelijk wenschen wij van geheeler harte geluk met den heer Van Asch van Wijck. Onze stadgenooten kennen zijn groote verdiensten als raadslid en herinneren zich, hoe zijn napluizen hier bijna zeker orde in de chaos van het onderwijs zou gebracht hebben, indien zijn benoeming tot burgemeester van Amersfoort hem niet aan dien reuzenarbeid hadde onttrokken. Ook in de Kamer heeft hij zijn sporen verdiend en stond hij als scherp en scherpzinnig debater te boek. Zijn beheer in de kolonie Suriname, en het feit dat hij daar, niettegenstaande zijn strenge beginselen, veler sympathie wist te winnen, toonen aan, dat ook de op zijn standpunt dubbel moeilijke taak, het departement van koloniën te besturen, bij van Asch Van Wijck in goede handen is.

Ook wat de signatuur aanbelangt, de richting aan het kabinet gegeven door de personen die er in zitting nemen, is de samenstelling over het algemeen gelukkig te noemen.

De democratische tint van den formateur wordt eigenlijk alleen door jhr. Van Asch van Wijck geaccentueerd. Het behoudend liberalisme van den minister van marine geeft daar weer een achtergrond aan. De drie Katholieken zijn ons erachtens moeilijk naar rechts of naar links in te deelen. Mr. Harte misschien gaat het meest rechts. Maar alle drie hebben wij ze altijd beschouwd als mannen van een eigen overtuiging op politiek gebied, als wij toegedaan de uitspraak door Molière bij den dichter Cyrano de Bargerac gestolen:

„Ik neem mijn goed waar ik het vinden kan."

De heeren Melvil van Lynden en De Marez Oyens eindelijk zijn, gelooven wij, te beschouwen, als een zachte overgang van het type-Kuy-

per naar dat van den heer Lohman.

Dat het laatste niet meer geprononceerd in het nieuwe ministerie is vertegenwoordigd, moge aan de homogeniteit daarvan ten goede komen, maar is toch, vreezen wij, als het zwakke punt van het Kabinet te beschouwen.

Dat dit echter naar onze overtuiging vruchtbaar en tot heil des vaderlands werkzaam wezen *kan*, is in bovenstaande regelen, dunkt ons, duidelijk uitgesproken.

Omtrent het werkplan der regeering zal vermoedelijk eerst bij de opening der Staten-Generaal licht worden ontstoken.

Hopen wij, vertrouwen wij, dat daarop de oplossing van den schoolstrijd, zoover de Grondwet die toelaat, een voorname plaats moge innemen.

In afwachting daarvan zij het ons geoorloofd den nieuwen bewindslieden onzen sympatieken welkomstgroet aan te bieden.

BUITENLAND

Frankrijk.—Vraagt men den franschen socialistischen afgevaardigde Viviani, welk—naar zijn meening—Waldeck Rousseau's voornaamste politiek streven is voor de toekomst, dan antwoordt hij — volgens den *Eclair* — dat de minister-president zonder eenigen twijfel een toenadering zoekt tot de gematigde republikeinen en een concentratie beoogt waarvan de socialistische partij zal zijn uitgesloten. En volgens hetzelfde blad moeten de *modérés* niet ongeneigd zijn zich voor Waldeck's plan te laten vinden mits deze zich maar oprecht bereid toonen met de socialisten te breken en den strijd tegen hen aan te binden. Dit zou dan het loon der socialisten zijn voor de door hen bewezen diensten bij den strijd tegen de kloosters. Schrikt Waldeck Rousseau niet om nog langer met zijn bondgenooten te encanailleeren of zich door hen te laten voortdrijven op den weg naar het collectivisme? De socialisten hebben het hem in de Kamer hoorbaar genoeg toegeschreeuwd, dat de onteigening der kloosterorden, de confiscatie van de goederen in de doode hand, slechts mocht beschouwd worden als de inleiding tot de onteigening der kapitalisten ten bate van het proletariaat. Vandaar, dat — nu de republiek gered is uit het nationalistische en congreganistische gevaar! — Waldeck Rousseau wellicht de tijd gekomen acht om de roode bondgenooten over boord te werpen. Wie zich in het vooruitzicht van deze manoeuvre vermoedelijk minder op zijn gemak zal gevoelen is zijne socialistische Excellentie Millerand, minister van Koophandel. Of er ook eenig verband moet gezocht worden tusschen dit bericht en het aan den premier toegeschreven plan om met behulp der groepen Méline en Barthou de toepassing van zijn berucht wetsontwerp te doen plaats hebben met zekere „gematigdheid"?......

—De uitslag der in Frankrijk gehouden verkiezingen voor de vernieuwing van de helft der Algemeene of Departementale Raden — een soort generale repetitie voor de Kamerverkiezingen van Mei 1902 — heeft den republikeinen een overwinning bezorgd. Van de 1450 te bezetten zetels zijn — volgens officieele opgave — tot dusverre toegevallen: aan de eigenlijke gezegde republikeinen 557, aan de radicalen radico-socialisten 471, aan de socialisten 33, te zamen 1067 zetels; waartegenover de ralliés 54, de nationalisten 29 en de conservatieven 209 mandaten verkregen, zoodat de eerstgenoemde drie groepen beschikken over een meerderheid van 775 stemmen. Ook zonder rekening te houden met den uitslag der 85 herstemmingen, welke nog moeten plaats hebben, en zelfs een oogenblik voorbijziende, dat allen die zich onder het vaandel van Marianne scharen, daarom nog niet behooren tot de volgelingen van Waldeck Rousseau (men denke maar eens aan de groep–Méline), tot de vereerders van het tegenwoordige republikeinsche stelsel, kan men toch niet ontkennen, dat het resultaat dezer campagne met het oog op de parlementaire verkiezingen van het volgende voorjaar een bedenkelijk teeken moet heeten, vooral dáárom. wijl al de door de zoogenaamde ',progressisten" veroverde zetels — hun netto–winst bedraagt 43 — niet ontnomen werden aan radicalen of socialisten, maar aan de behoudende partijen.

Wat in de hierboven medegedeelde cijfers het sterkst opvalt, is niet enkel het geringe aantal zetels, ten deel gevallen aan de nationalisten, — ondanks de van die zijde ontwikkelde ijver en energie bij de voorbereiding tot de campagne — maar ook de povere buit behaald door de socialisten -*tout court*. Over den tegenslag van eerstgenoemden verklaart de londensche *Daily Graphic* zich te verheugen, wijl het fransche nationalisme „niet enkel een gevaar voor Frankrijk, maar ook een bron van onrust voor geheel Europa zou kunnen worden." Overigens valt, gelijk we zooeven opmerkten, de beteekenis der republikeinsche overwinning in verband met den toekomstigen strijd om de meerderheid in het Parlement, moeilijk met juistheid te bepalen, daar een republikein á la Méline of á la Barthou in de oogen van Waldeckianen zooals Brisson en Bourgeois eigenlijk niet veel beter is dan een van de „verraders der Republiek" die zich ralliés of conservatieven noemen.

Spanje.—Het spaansche liberale kabinet–Sagasta is al even weinig gelukkig in zijn pogingen om het land in rust te bewaren als Silvela en Azcarrága dat waren. De nieuwe minister–president heeft bij zijn optreden gouden bergen beloofd, maar het op dit oogenblik nog niet verder gebracht dan tot het winnen van tijd. De radicalen en republikeinen — om van de revolutionnaire partij maar niet eens te spreken — trekken uit deze houding de conclusie, dat de gematigde liberale partij, tot blijkbare machteloosheid gedoemd, eigenlijk niet beter doen kan dan, evenals de conservatieven, het veld te ruimen voor de partijen van den uitersten parlementairen linkervleugel. Deze alleen zullen in staat zijn aan Spanje's economische en godsdienstig-politieke krisis een gewenschte oplossing te geven. Reeds nu zijn zij daarmede ijverig in de weer en te Saragossa hebben zij opnieuw een prachtig proefstuk geleverd van hun zegenrijke werkzaamheid op dit gebied. Ter gelegenheid van een processie, die aldaar gehouden werd ter viering van het Jubilé, is het nl. tusschen de Katholieken en de — laten wij hen onder dezen algemeenen naam maar samenvatten — vrijdenkers tot een zóó hevige botsing gekomen, dat ongeveer een 50tal personen gewond werden, waaronder 12 ernstig. Nu is de anticlericale pers en zijn de niet–katholieke telegraafagentschappen er natuurlijk aanstonds bij om de schuld van het gebeurde te werpen op de Katholieken, die een uitdagende houding hebben aangenomen, die tot de tanden gewapend en dus voornemens om tot bloedige gewelddaden over te gaan, uittrokken, en die zich hebben aangesteld als wara barbaren. Dit liedje kennen wij natuurlijk reeds lang. Indien inderdaad de katholieke leeken — er bevonden zich tal van leden van den adel en ook een menigte bekende Carlisten onder de processiegangers — zich hadden voorzien van revolvers en stokken — zooals Reuter heeft gemeld — dan is dit zeker niet geschied zonder reden, maar wijl zij wisten, dat de vrijdenkers voor geen handtastelijke manifestaties zouden terugschrikken en zouden trachten de processie te verstoren. Dat er in de hevigheid der botsing over en weer — ook misschien van den kant der verbitterde Katholieken — geslagen, gestoken en geschoten is, zal niemand, die rekening houdt met het temperament der Spanjaarden, verwonderen.

De vrijdenkers beproefden dienzelfden dag een klooster met steenen te bombardeeren en trachtten een ander klooster in brand te steken, doch de politie en de gendarmerie wisten dit te verhinderen. Deze zijn dus mede–schuldig in de oogen der anti-clericalen en indien de Regeering het ongeluk heeft het oor te leenen aan de uiteenzetting, der Katholieken betreffende de opvolging der feiten en naar recht en billijkheid een oordeel te vellen, zal zij voorzeker spoedig alle krediet, niet enkel bij de revolutionnaire partijen maar ook bij haar geestverwanten, hebben verloren. De *Indép. Belge* stelt nu reeds de republikeinen in het gelijk, indien zij in de Kamer de verantwoordelijkheid voor het gebeurde mochten willen werpen — wat zonder twijfel gebeuren zal — op de Regeering, want „op de Regeering rust de gebiedende plicht alle clericale betoogingen te voorkomen." Men bedenke toch eens: — in het katholieke Spanje, waar de katholieke godsdienst de erkende staatsgodsdienst is, zouden eigenlijk geen processies, zou geen enkele godsdienstige uiting op den publieken weg meer mogen plaats hebben, ter wille van — andersdenkenden op godsdienstig gebied die door deze betoogingen in hun godsdienstige gevoelens zouden geschokt worden? Wel neen — enkel en alleen ten genoege van een paar politieke partijen wier aanhangers voor het meerendeel met allen godsdienst hebben gebroken en die onder dit opzicht vrijheid vragen uitsluitend voor zich-zelven. En toch, met dezen monstruositeit zal Sagasta zich moeten vereenigen indien hij zijn ministerieelen levensdraad niet spoedig wil afgesneden zien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1901.	Philad.	Zulia	Marcb.	Hildur	Philad.	Zulia
Vertrekt van New-York	Aug. 10	Aug. 17	Aug. 29	Aug. 31	Sept. 7	Sept 14
Komt aan te San Juan	15		30		12	
Vertrekt van „	16		30		13	
Doet Curazao aan	18		Sept. 1		15	
Komt aan te La Guaira	19	24	2		16	21
Vertrekt van „	21	26	4		18	23
Komt aan te Pto. Cabello	22		5		19	
Vertrekt van „	22		5		19	
Komt aan te Curazao	23	27	6	Sept. 9	20	24
Vertrekt van „	24	Sept. 2	7	16	21	30
Doet La Guaira aan	25		8		22	
„ Ponce „	27				24	
„ San Juan „	28		11		25	
Komt aan te New-York	Sept. 2	9	16	24	30	Oct. 7

Dienst tusschen Curazao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Hildur	Merida	Zulia
Vertrekt van Curazao	Aug. 12	Aug. 27	Sept. 1	Sept 9	Sept 15	Sept. 24
Komt aan te Maracaibo	13	28	2	10	16	25
Vertrekt van „	18	Sept 1	5	15	19	29
Komt aan te Curazao	19	2	6	16	20	30